

da vil den ogsaa, ret seet, i Sandhed være i Publikums højeste Interesse. Den ærede Minister har omtalt det Exempel eller den Analogi, den ærede Ordfører fremførte med Hensyn til den tydske Forbundslovgivning, paa en Maade, som kunde give mig Anledning til mange Ytringer; jeg vil dog indskrænke mig til, at sige, at jeg beklager, dersom det skulde være kommet saa vidt med os, at vi ikke kunde erkjende og tage det Gode til Følge, fordi det fandtes der. Jeg for min Deel vil aabent udtale, at saa langt jeg desværre er fra at være greben af eller begejstret for Kunsten og hvad dertil hører, er jeg dog ret inderlig overbevist om, at vi ville begaae en relativ Uret idetmindste, dersom vi ikke gaae ind paa den ærede Ordførers Forslag, dersom vi gavede Kunstneren en ringere Beskyttelse end den, vi have givet de literære Forfattere, og jeg for min Part vil derfor ret indstændig anbefale det af Udvalgets ærede Ordfører stillede Forslag med Hensyn til den lige Frist for begge af 30 Aar.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun, for ikke at misforstaaes, gjøre opmærksom paa, at min Argumentation ikke var rettet imod, at vi jo ogsaa kunde hente Argumenter fra, hvad der seer i Tydsland, skjøndt jeg finder, at netop med Hensyn til literære og artistiske Sager er det ikke den bedste Veiledning, vi kunne hente derfra. Hvad jeg derimod har gjort Indsigelse imod, og en Indsigelse, som jeg paa ingen Maade frasalder, er den Syllogisme, som den ærede Ordfører opstillede: Det er paabudt ved Forbundslovgivningen og maa derfor finde Sted i de forskjellige Forbundslande; Holsteen og Lanenborg ere Forbundslande, og da vi maae see at faae en saa eensartet Lovgivning, som mulig, i hele Monarkiet, skulle vi ogsaa paabyde det her, ikke fordi vi ansee det for at være det i og for sig Rette, men fordi det gjælder i de andre Dele af det danske Monarki. Denne Argumentationsmaade, som idelig er paaberaabt, ofte med fuld Føie, men som dog under visse Forudsætninger kan faae en meget uheldig Indflydelse paa en selvstændig Udvilning af den danske Lovgivning, havde jeg ikke ventet, i alt Fald ikke ved en saa ringe Anledning

som denne, at høre gjort gjældende i det høie Landssting.

Forfaavidt den ærede sidste Taler ogsaa er kommen tilbage til Analogien af literære Forfattere, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har seet noget Forsøg hverken fra Udvalgets eller Ordførerens Side paa her at faae overført de nærmere Bestemmelser, som gjælde i saa Henseende, og uden hvilke det efter min Mening vil være aldeles forkasteligt her at gjøre den foreslaaede Forandring. Til disse Bestemmelser hører det, at et Dplag af et Værk skal være holdt i Handel og Wandel, saa at naar alle Afstrykkene ere afhændede, uden at Dplaget af rette Bedkommende itide er fornyet, og Værket i et vist bestemt Aaremaal har været ude af Handel og Wandel, er den ubelukkende Ret for Bedkommende, fortabt, og det staaer da Enhver frit for at benytte, hvad der er gaaet over til at være Nationaleiendom. Det forekommer mig at være den Deel af Sagen, som den ærede Ordfører og Udvalget ikke har havt tilstrækkeligt Die for; det er det, der maa fastholdes haade ved Eftertryksloven og her, og som jeg vil anbefale Rigsdagen ikke at tilfidesætte, hvis det overhovedet skal blive Lov.

Ordføreren: Ja, jeg kan ikke nægte, at da jeg hørte den høitærede Minister svare paa mit Foredrag og omtale den Maade, hvorpaa jeg skulde have gjort Brug af den tydske Forbundslovgivning, troede jeg for ramme Alvor, at det var en Spøg. Jeg har ikke paa nogen Maade omtalt den tydske Forbundslovgivning mere end de Motiver, der ledsage Lovudkastet og som igjennem tre til fire Spalter netop ene behandle tydske Forbundslovgivning. Skulde det oplæses, turde det fordrø mere Tid end den, jeg anvendte paa samme Gjenstand. Hvad jeg har gjort, er at paavise, at den nyere tydske Forbundslovgivning nærmer sig til den almindelige europæiske Lovgivnings Bestemmelser, til hvad der forlængst er flettet i England og Frankrig, at sætte en fælles Grændse for Kunst og Literatur. Jeg er fuldkommen enig med den høitærede Minister i, at vi ikke skulle see hen til Tydsland alene, men ogsaa til, hvorledes denne Sag behandles andetsteds.